

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 października 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt X U 1044/20 B. G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł. o świadczenie rehabilitacyjne w związku z odwołaniem od decyzji z dnia 22 października 2020 roku nr sprawy (...) oddalił odwołanie.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

B. G. (urodzona (...)) ubezpieczeniom społecznym podlegała jako pracownik Szkoły Podstawowej nr (...) w Ł.. W dniu 28 listopada 2019 roku wnioskodawczyni zatrudniona na stanowisku nauczyciela uległa wypadkowi przy pracy. Poślizgnęła się, upadając wykonała niekontrolowany szpagat. W wyniku wypadku u wnioskodawczyni pierwotnie stwierdzono naderwanie mięśnia i ścięgien nogi prawej oraz naciągnięcia mięśni w nodze lewej.

W dniach od 24 lutego do 5 marca 2020 roku wnioskodawczyni była hospitalizowana na Oddziale Ortopedii szpitala w P. z rozpoznaniem zestarzałego uszkodzenia przyczepu bliższego mięśni zginaczy stawu kolanowego prawego. W dniu 3 marca 2020 roku wnioskodawczyni przeżyła zabieg rekonstrukcji przyczepu bliższego mięśni zginaczy stawu kolanowego prawego – szew przyczepu do guza kulszowego z użyciem kotwicy. Przebieg po zabiegu był bez powikłań. Wnioskodawczyni została wypisana ze szpitala w stanie miejscowym i ogólnym dobrym z zaleceniami m.in. unieruchomienia w ortezie, ćwiczeń biernego zgięcia w stawie kolanowym i biernego wyprostu w stawie biodrowym.

Wnioskodawczyni, po wyczerpaniu z dniem 27 maja 2020 roku 182 dni zasiłku chorobowego, miała przyznane świadczenie rehabilitacyjne na okres pięciu miesięcy od 28 maja 2020 roku do 24 października 2020 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Umowa o pracę rozwiązała się z końcem sierpnia 2020 roku.

W dniu 21 września 2020 roku B. G. złożyła wniosek o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 7 października 2020 roku ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Po rozpatrzeniu sprzeciwu orzeczeniem z dnia 20 października 2020 roku Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, a tym samym nie jest zasadne orzekanie dalszego świadczenia rehabilitacyjnego

Badaniem ortopedycznym przeprowadzonym w dniu 16 kwietnia 2021 roku u wnioskodawczyni stwierdzono ruchy czynne pełne, osłabienie siły mięśniowej nieznaczne (siła ok. 5 wg L.). W obrębie narządów ruchu nie stwierdzono znacznych ograniczeń ruchowych stawów, stwierdzono chód sprawny bez utykania i zaniki mięśniowe uda prawego ze zmniejszeniem obwodu uda w 1/3. Wskazane ubytki stanowią naruszenie sprawności, ale nie w stopniu znacznym. Badaniem nie stwierdzono naruszenia sprawności, które niemożliwiałoby ubezpieczonej prawidłowe funkcjonowanie.

Przy braku znacznego naruszenia funkcji stawów kończyny dolnej prawej z punktu widzenia ortopedy nie ma podstaw do uznania, że wnioskodawczyni po 24 października 2020 roku była długotrwale niezdolna do pracy. Po tej dacie nie było istotnego i znacznego naruszenia sprawności, co znajduje potwierdzenie także w dokumentacji leczenia (ortopeda we wniosku OL-9 podał, że zakończył leczenie ortopedyczne na początku listopada 2020 roku).

Z ortopedycznego punktu widzenia B. G. po 24 października 2020 roku nie kwalifikowała się do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, opierając się na załączonych do akt dokumentach, a także na wydanej w sprawie opinii biegłego ortopedy. Opinia ta została doręczona obydwu stronom ze zobowiązaniem do wypowiedzenia się, zgłoszenia zarzutów i wniosków, pod rygorem uznania opinii za niekwestionowaną.

Zastrzeżenia do opinii biegłego zgłosiła wnioskodawczyni w piśmie z dnia 31 maja 2021 roku (k. 45-48) kwestionując ustalenia i wywiedzione przez biegłego wnioski. W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał wnioski opinii podstawowej szczegółowo odnosząc się do zarzutów odwołującej się.

Jak podkreśla się w orzecznictwie dowód z opinii biegłych podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, Lex nr 77046). Należy także podkreślić, iż podstawą zakwestionowania opinii nie może być fakt, iż treść wydanej w sprawie opinii nie jest zbieżna z zapatrywaniami oraz stanowiskiem w sprawie danej strony. Innymi słowy, nie można kwestionować opinii tylko dlatego, że de facto strona nie jest zadowolona z opinii przedstawionej przez dotychczasowego biegłego. Jak słusznie wskazuje się w judykaturze, opowiedzenie się za odmiennym stanowiskiem oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłoby takiego zdania, jak strona kwestionująca (tak m. in.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2013 roku w sprawie III AUa 1180/12, LEX 1294835; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 76/12, LEX 1312019). Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, przyczynami mogącymi przemawiać za koniecznością uzyskania dodatkowej opinii od innego biegłego są na przykład nielogiczność wyciągniętych przez niego wniosków, zawarcie w opinii sformułowań niekategorycznych, niejednoznacznych czy też brak dostatecznej mocy przekonywującej opinii (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 980/12, LEX 1293767; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 kwietnia 2013 roku w sprawie I ACa 148/13, LEX 1313335).

Biorąc pod uwagę przedstawione kryteria Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw ku temu, aby nie podzielić wniosków opinii biegłego. Biegły wydał opinię po gruntownej analizie akt sprawy, uwzględniając dostępną dokumentację lekarską, wyniki badania przedmiotowego (fizykalnego) przeprowadzonego przez biegłego sądowego w dniu 16 kwietnia 2021 roku oraz uzyskany od wnioskodawczyni wywiad. Wnioski opinii omówiono prawidłowo, sformułowane zostały one w sposób jasny i precyzyjny, a końcowe stanowisko zostało szczegółowo, przekonująco i logicznie uzasadnione. Przedstawione przez biegłego konkluzje są kategoryczne, a ich uzasadnienie przedstawione zostało w sposób przystępny i zrozumiały. Biegły wyjaśnił, że z jego doświadczenia wynika, że powrót do aktywności w przypadku lekkiego naciągnięcia może nastąpić w ciągu kilku dni, zaś w przypadku poważniejszego urazu okres rekonwalescencji może się przedłużyć do miesiąca lub dwóch. W przypadku całkowitego zerwania mięśnia, a także w przypadku profesjonalnych sportowców, leczeniem z wyboru jest operacyjna rekonstrukcja. W przypadku wnioskodawczyni wykonano taki zabieg 3 marca 2020 roku, który nie należy do najłatwiejszych. Operacja polega na wszyciu mięśnia w miejsce, gdzie został wyrwany w momencie urazu, to jest w okolicy guza kulszowego z użyciem kotwicy. Zabieg przebiegł u wnioskodawczyni bez powikłań. Biegły podkreślił, że odpowiednio przeprowadzony zabieg pozwala na pełny powrót do zdrowia i dalsze uprawianie sportu. Dodatkowo, leczenie operacyjne zmniejsza ryzyko ponownej kontuzji, wpływa także na większą sprawność uszkodzonego mięśnia. Kolejnym etapem jest rehabilitacja. Cały proces powrotu do pełnej sprawności fizycznej trwa do pół roku. W przypadku wnioskodawczyni nie stwierdzono znacznych ograniczeń ruchowych stawów, a stwierdzone ubytki (zaniki mięśniowe uda prawego ze zmniejszeniem obwodu uda w 1/3) stanowią naruszenie sprawności, ale nie w stopniu znacznym. Także dokumentacja leczenia nie potwierdza po 24 października 2020 roku istotnego i znacznego naruszenia sprawności. Biegły podkreślił, że samo podjęte przez wnioskodawczynię, z jej wyboru, dalsze leczenie rehabilitacyjne nie świadczy o znacznym naruszeniu sprawności w stopniu uniemożliwiający wykonywanie pracy i może być realizowane w ramach krótkotrwałych niezdolności do pracy. Zgłaszane przez wnioskodawczynię dolegliwości bólowe całej kończyny biegły ocenił jako subiektywne, co nie może wpływać na ocenę funkcjonowania kończyny.

Kolejne zastrzeżenia wywiedzione przez wnioskodawczynię do opinii biegłego ortopedy w piśmie z dnia 17 lipca 2021 roku (k. 66-69) - przy braku wniosku o jej uzupełnienie Sąd I instancji ocenił jedynie jako polemikę z prawidłowymi wnioskami biegłego. Zgłoszone uwagi nie mogły rzutować na treść opinii uzupełniającej, gdyż w swej istocie w znacznej mierze powieliły argumentację odwołującej się z pisma z dnia 2 czerwca 2021 roku. Wnioskodawczyni nie wykazała przy tym, że dotychczas wydana opinia jest nieobiektywna lub w inny sposób wadliwa, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw do tego aby po raz kolejny z urzędu dopuszczać dowód z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie ubezpieczonej od decyzji organu rentowego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 18 ust. 1-6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2021 r., poz. 1133 t.j.) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. O okolicznościach, o których mowa w ust. 1 i 2, orzeka lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie wniesiono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd wskazał, iż celem świadczenia rehabilitacyjnego jest umożliwienie osobie niezdolnej do pracy kontynuowania leczenia lub rehabilitacji w sytuacji, gdy okres zasiłku chorobowego jest zbyt krótki do odzyskania pełnej zdolności do pracy – a lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzi, że dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Jak wskazuje się w piśmiennictwie, świadczenie rehabilitacyjne jest świadczeniem "na dokończenie leczenia" (I. J., (...) społeczne, t. 3, (...) chorobowe..., s. 45). Jeśli stan zdrowia ubezpieczonego nie uzasadnia przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy, ani nie nabył on prawa do emerytury, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego – ubezpieczony w okresie od zakończenia pobierania zasiłku chorobowego do odzyskania zdolności do pracy pozostawałby bez środków utrzymania. Stąd świadczenie rehabilitacyjne, jako rodzaj pieniężnego świadczenia ubezpieczeniowego, ma zapobiegać takim sytuacjom, umożliwiając udzielanie ubezpieczonym dalszej pomocy ubezpieczeniowej (Z. S., Prawo pracy..., s. 353).

W rozpoznawanej sprawie odwołująca się pobierała świadczenie rehabilitacyjne przyznane w okresie od 28 maja 2020 roku do 24 października 2020 roku. Zaskarżoną decyzją ZUS, w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej nie stwierdzające niezdolności do pracy, odmówił wnioskodawczyni prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres. Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło jednoznacznie ustalić, iż nie zostały spełnione warunki do zmiany skarżonej decyzji i przyznania odwołującej się prawa do tego świadczenia. Na okoliczność oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy. Wnioski końcowe opinii biegłego są kategoryczne co do tego, że stan zdrowia nie uprawniał wnioskodawczyni do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 24 października 2020 roku.

Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji oddalił odwołanie jako niezasadne na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia w całości wniosła wnioskodawczyni domagając się jego zmiany i przyznania świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżąca podniosła, iż pomiędzy badaniem jej przez lekarza orzecznika ZUS, a badaniem przez biegłego w niniejszym procesie, minęło pół roku w trakcie, którego odbyła szpitalne leczenie rehabilitacyjne przywracające ją do normalnego funkcjonowania. Opinia biegłego oceniająca zaś jej stan zdrowia na pół roku wcześniej, nie ma żadnego odzwierciedlenia w rzeczywistości.

W ocenie skarżącej Sąd wydając rozstrzygnięcie nie uwzględnił też dwóch istotnych zgłoszonych przez nią okoliczności:

- błędnej diagnozy wstępnej i mylnego leczenia bezpośrednio po urazie, co zasadniczo wpływało na proces leczenia i długości leczenia oraz tego, że

- czas leczenia i rehabilitacji przypadła na okres lockdown'u związanego z pandemią C.,

W związku z tym właściwą rehabilitację utraconej sprawności wnioskodawczyni mogła podjąć dopiero w grudniu 2020 . Dlatego też biegły w badaniu w kwietniu 2021 r. widział apelującą już w dobrym stanie zdrowia. W ocenie skarżącej jej stan zdrowia w spornym okresie nie pozwalał jej na normalne wykonywanie pracy, gdyż intensywna rehabilitacja uniemożliwiałaby jej wykonywanie zawodu nauczyciela. Wnioskodawczyni wskazała, iż podjęła pracę od 1 września 2021 r. jednakże nie byłoby to możliwe gdyby nie czas poświęcony na wcześniejszą rehabilitację.

Pismem z dnia 31.01.2022r. organ rentowy podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie

Ustanowiony w toku procesu pełnomocnik z urzędu powódki, w uzupełnieniu apelacji, pismem z dnia 23.05.2022 r. poparł apelację w całości, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyprowadzenie faktu z wyjaśnień wnioskodawczyni i dowodów z dokumentów, skutkiem czego Sąd I instancji błędnie ustalił, że z zebranego materiału dowodowego wynika jedynie subiektywne przekonanie wnioskodawczyni o jej złym stanie zdrowia, podczas gdy zgłaszane przez nią dolegliwości i zaburzenia powinny mieć wpływ na ustalenie istnienia znacznego naruszenia jej sprawności a w konsekwencji przyznania dalszego świadczenia rehabilitacyjnego począwszy od dnia 25 października 2020 roku;

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, w szczególności poprzez przyjęcie za wiarygodną i miarodajną opinii biegłego sądowego ortopedy R. E. wydanej po pół roku od badania przez orzecznika, po dobytciu przez skarżącą szpitalnego leczenia rehabilitacyjnego - gdy opinia ta nie spełnia warunków kompletności i rzetelności i nie powinna zostać uznana za wystarczającą.

a w konsekwencji powyższych uchybień

błąd w ustaleniach stanu faktycznego poprzez niezgodne z rzeczywistością przyjęcie, że po dniu 25 października 2020 r. wnioskodawczyni nie była niezdolna do pracy;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 18 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez jego niezastosowanie i nieprzyznanie skarżącej świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres od 25 października 2020 r.

Z uwagi na powyższe ww. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i w konsekwencji przyznanie B. G. świadczenia rehabilitacyjnego począwszy od dnia 25 października 2020 roku

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji,

a nadto wniósł o:

3. odstąpienie, na podstawie art. 102 k.p.c., od obciążania wnioskodawczyni kosztami postępowania za obie instancje;

4. przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. R. - jako pełnomocnika ustanowionego z urzędu - kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni w postępowaniu odwoławczym - według norm prawem przepisanych - z uwzględnieniem rozproszonej kontroli konstytucyjności przepisu §4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku - oświadczając jednocześnie, że koszty te nie zostały pokryte w całości ani w żadnej części.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, uchybień skutkujących koniecznością zmiany czy uchylenia zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Z kolei art. 278 § 1 k.p.c. stanowi, iż dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczające poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Podnieść należy, iż w obowiązującym stanie prawnym strona z poszanowaniem zasad dotyczących prekluzji dowodów w świetle art. 205¹² § 2 kpc może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawczyni w związku ze zgłoszonym żądaniem przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za dalszy okres po 24 października 2020 wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłego lekarza ortopedy, który jednoznacznie stwierdził, iż rozpoznane u wnioskodawczyni schorzenie - uszkodzenie mięśni grupy zginaczy uda prawego przy przyczepie do guza kulszowego - nie kwalifikowały jej na dzień wydania kwestionowanej decyzji do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, z uwagi na odzyskanie zdolności do pracy po 24.10.2020 .

W obrębie narządów ruchu nie stwierdzono znacznych ograniczeń ruchowych stawów, stwierdzono chód sprawny bez utykania i zaniki mięśniowe uda prawego ze zmniejszeniem obwodu uda w 1/3. Wskazane ubytki stanowią naruszenie sprawności, ale nie w stopniu znacznym. Badaniem nie stwierdzono naruszenia sprawności, które uniemożliwiałoby ubezpieczonej prawidłowe funkcjonowanie. Powyższe w ocenie biegłego znajdowało potwierdzenie także w dokumentacji leczenia (ortopeda we wniosku OL-9 podał, że zakończył leczenie ortopedyczne na początku listopada 2020 roku).

Podkreślenia wymaga fakt, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji strona powodowa nie była ograniczona co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia. Pomimo tego nie wykazała, choć składała określone zastrzeżenia i wносиła o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, aby ostatecznie dokonana przez biegłego ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie i jej zdolności do pracy na dzień 24.10.2020 r. była niepełna, czy też merytorycznie błędna.

Nieuprawnionym jest twierdzenie apelacji, iż ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie dokonana przez Sąd (wsparta na opinii biegłego ortopedy) jest nieprawidłowa, gdyż opierała się na opinii, która nie odnosiła się do stanu zdrowia ubezpieczonej, który charakteryzował ją faktycznie w okresie kiedy domagała się przyznania świadczenia rehabilitacyjnego za dalszy okres.

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Sąd nie może też zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, innej niż wyrażona w opiniach biegłych. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314).

Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych – opinii uzupełniającej (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430).

Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Odnosząc się do powyższego w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w wydanej opinii biegły ortopeda precyzyjnie wyjaśnił, że z uwagi na posiadane schorzenie, będące następstwem urazu doznanego w trakcie wypadku przy pracy wnioskodawczyni, zarówno na dzień 24 października 2020 r., jak i dzień wydania zaskarżonej decyzji, nie jest osobą niezdolną do pracy. Wnioski w tym przedmiocie były kategorięczne i znajdowały usprawiedliwienie w stwierdzonym przez biegłą stanie zdrowia wnioskodawczyni. Wnioskodawczyni leczenie ortopedyczne zakończyła na początku listopada 2020 roku. Odwołująca, co Sąd dostrzega i co było także przedmiotem uwag biegłego, nie odzyskała wówczas pełnej sprawności chociażby z uwagi na zaniki mięśni, jednakże powyższe nie może być utożsamiane z niezdolnością do pracy. W przypadku wnioskodawczyni nie stwierdzono znacznych ograniczeń ruchowych stawów. Zaś przy braku znacznego naruszenia funkcji stawów kończyny dolnej prawej, z punktu widzenia ortopedy, nie ma podstaw do uznania, że wnioskodawczyni po 24 października 2020 roku była długotrwale niezdolna do pracy. Po tej dacie nie było istotnego i znacznego naruszenia sprawności.

Skarżąca nie zgadzając się z wnioskami końcowymi opinii – sugeruje, iż na dzień 24 października 2020 roku cechował ją inny stan zdrowia, nadal wymagała rehabilitacji, co czyniło ją osobą niezdolną do pracy.

Takiej tezy przedstawiając dokumentację medyczną, bądź inne dowody potwierdzające wskazane okoliczności, na etapie zarówno postępowania przed Sądem I instancji, jak i apelacji jednak nie wykazano. Ponadto, jak słusznie wskazał biegły i co przyjął Sąd I instancji, samo podjęcie przez wnioskodawczynię dalszego leczenia rehabilitacyjnego, poprawiającego jeszcze w dalszym stopniu jej sprawność, nie świadczy o znacznym naruszeniu sprawności w stopniu uniemożliwiający wykonywanie pracy.

Podnieść należy, iż twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227) powinno być udowodnione przez stronę, która zgłasza to twierdzenie - art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. (zob. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, W.. 2002, nr 7-8, poz. 44; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 1998 r., I ACa 308/98, (...) 2002, nr 12, poz. 147). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. (wyrok s.apel. 28-02-2013 I ACa 613/12 w B. LEX nr 1294695).

Sąd zgadza się z oceną Sądu I instancji, iż żadnych dowodów poddających w wątpliwość prawidłowość wniosków opinii biegłego ortopedy, w zakresie braku niezdolności wnioskodawczyni do pracy na dzień 24 października 2020 roku, nie przedstawiono. Tym samym, polemizując z wnioskami opinii biegłego co do oceny tej okoliczności, apelująca twierdzi bezpodstawnie, że poszczególne aspekty dotyczące stanu zdrowia wnioskodawczyni nadal nie zostały kategorięcznie przez Sąd I instancji wyjaśnione.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Świadczenie rehabilitacyjne ma umożliwić osobie chorej niezdolnej do pracy kontynuowanie leczenia lub rehabilitacji w sytuacji, gdy okres zasiłku chorobowego jest zbyt krótki do odzyskania pełnej zdolności do aktywności zawodowej, a lekarz orzecznik ZUS stwierdzi, że dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie tej zdolności. Świadczenie rehabilitacyjne jest więc swego rodzaju kontynuacją zasiłku chorobowego. Oba świadczenia mają podobny charakter i służą temu samemu celowi. /I ACa 1517/17 - wyrok SA Kraków z dnia 28-06-2018/

Przesłanką przysługiwania świadczenia rehabilitacyjnego jest ustalenie, że dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy, bez konieczności stwierdzenia, że nastąpi to w terminie 12 miesięcy od wyczerpania zasiłku chorobowego (art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 159 ze zm.). III UZP 16/15 -

uchwała SN - Izba Pracy z dnia 02-02-2016. Przepis art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.) stanowi o niezdolności do pracy wskutek choroby odniesionej do pracy (stanowiska) wykonywanej przed zachorowaniem. /II UK 118/14 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 13-01-2015/

Co potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniony logicznie, wnioskodawczyni po 24 października 2020 roku zdolność do pracy odzyskała, nie przysługuje jej zatem sporne świadczenie za dalszy okres.

Reasumując, żaden z zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia prawa procesowego art. 233 §1 kpc, czy też naruszenia prawa materialnego art. 18 ust. 1 i ust. 3-6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie zasługiwał na uwzględnienie. Postępowanie było przeprowadzone prawidłowo, a podejmowane przez Sąd czynności były wystarczająco merytorycznie uzasadnione, co usprawiedliwiało wniosek co do braku okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnienia odwołującej do świadczenia rehabilitacyjnego w spornym okresie.

Wyrok Sądu Rejonowego w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację wnioskodawczyni jako bezzasadną.

O zwrocie kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu orzeczono na podstawie z § 4 ust. 1 w zw. § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714) uwzględniając zwrot stawki podatku VAT, przy czym samą wysokość kosztów w kwocie 120 zł ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714) zgodnie z wnioskiem, uznając stanowisko pełnomocnika z urzędu wnioskodawczyni, co do konieczności uwzględnienia tzw. rozproszonej kontroli konstytucyjności przepisu § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku, za w pełni uzasadnione i zgodne z argumentacją zawartą w wyroku TK z dnia 23 kwietnia 2020 r. w sprawie SK 66/19

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni przez PI

J.L.